

SZERKESZTŐI ELŐSZÓ

Tisztelt Olvasó!

Voltak – és talán még ma is vannak –, akik úgy gondolják, hogy a magyar nyelvű szakfolyóiratok ideje az utóbbi években leáldozott, a tudományos eredmények magyar nyelvű közlésére már nincsen szükség. Hiszen a világ egyes részei közti fizikai és szellemi távolság hihetetlen mértékben lecsökkent, és kiemelkedő pályát befutni manapság már csak úgy lehet, ha a kutatások a nemzetközi élvonalba tartoznak, és állandó, multinacionális megmértetésben részesülnek. Természetesen igaz is ez; de mindezzel párhuzamosan talán soha nem volt olyan nagy szükség egy-egy nép nemzeti identitásának megőrzésére, mint éppen korunkban. Az összgazdasági érdekek diktálta kohóban, a globalizáció minden földrajzi és társadalmi különbséget egybe olvasztó folyamatában az egyre többet hangoztatott (bio)diverzitás-megőrzés, a sokféleség fenntartása új értelmet nyer a nemzeti kultúrák ápolásában, beleértve ebbe a saját tudományos nyelvek művelését és megújítását is. Ennek az Internet korával is dacoló, soha nem látott fontosságú eszközei a rendszeresen megjelenő, szűkebb, de elhivatott közönségnek szóló, nemzeti nyelvű szakmai folyóiratok.

Az Állattani Közlemények a Királyi Magyar Természettudományi Társulat, majd később a Magyar Biológiai Társaság folyóiratainak egyik legpatinásabbika: több mint 100 évvel ezelőtt indult 1902-ben, s jelenleg a 91. évfolyamánál tart. És micsoda száz évet tudhat magáénak! Ha a kötetek cikkeit lapozgatjuk, a háttérben nem csak a hazai tudományos élet, hanem egész történelmünk megelevenedik, két világháborúval, számos politikai rendszerváltással, híres és ragyogó elmékkel vagy éppen gyorsan felejthető mellékvágányokkal. Fájdalmas, küzdelmes, de mégis sikeres, mélypontokat és felemelkedéseket egyaránt felvultató évszázad volt ez. Sikeres, mert az Állattani Közlemények, az egyetlen, teljes egészében a magyar zoológiának szentelt tudományos folyóirat a körülmények minden nehézsége ellenére fennmaradt, és külalakjában, tartalmában és szerkesztésében egyaránt folytonossággal hirdeti az őt létrehozó szándék érvényességét.

Az Állattani Közlemények célja ma is ez; közérthető és szép, magyar tudományos nyelven eljuttatni a tágabb értelemben vett hazánk állattani művelő szakembereinek eredményeit az Olvasóhoz; s egyben kapcsolatot teremteni és ápolni a nyitottságot egymás iránt mindazon elmék között, akik kutatásaikkal a Földünket nálunk jóval korábban birtokba vevő, de jelenleg velünk osztozni kényszerülő élőlényeket, az állatokat tanulmányozzák.

Egy folyóirat fennmaradásához kevés a szerkesztői célkitűzés, az a szerzők érdeklődésén, a leadott cikkek számán múlik. Az Állattani Közlemények (kisebb-nagyobb hullám-völgyekkel együtt) mindig abban a szerencsés helyzetben volt, hogy megjelenő anyagaival a mögötte létező, havi rendszerességgel üléselő Állattani Szakosztály előadóiából válogatható. Ez az 1891-ben megalakult tudományos testület majd' ezredik előadóiülésénél tart már, s úgy tűnik, manapság a fiatalok körében is egyre népszerűbb. Köszönet illeti ezért a Szakosztály és a Magyar Biológiai Társaság mindenkori vezetőségét, valamint természetesen az

érdeklődő szakközönseget. Ezen a helyen is biztatnunk kell az utánpótlást arra, hogy az előrehaladásukhoz szükséges „impakt faktoros” cikkek mellett ne hanyagolják el a magyar tudományos közéletet sem, hiszen kutatásaink továbbfejlesztéséhez nincs jobb lendületadó egy élő, pezsgő hangulatú, társulati szakmai vitánál, amelynek viszonylag gyors átfutású, közkézen forgó tükre lehet az Állattani Közlemények. Várjuk tehát az előadott anyagokból összeállított kéziratokat, a munkájukat a magyar szakközönségnek bemutatni szándékozó fiatalokat és idősebbeket egyaránt, s minden olyan tudományos igénnyel megfogalmazott közleményt, amely a magyar zoológia tárgykörébe tartozik, s szerzője szándéka szerint a szakmai közérdeklődésre számot tart.

Köszönettel

Korsós Zoltán
az Állattani Közlemények új szerkesztője